

Neden Ekran Görüntülerinin Tek Başına Delil Değeri Yoktur?

Av. Burak Üçüncü · 31 Ekim 2026 · 10 dk okuma

İnternet üzerinden işlenen hakaret, tehdit, şantaj, özel hayatın gizliliğini ihlal ve dolandırıcılık suçlarında soruşturmaların önemli bir kısmı aynı biçimde başlamaktadır. Mağdur, kendisine gönderilen mesajın, sosyal medyada yapılan paylaşımın ya da bir yazışmanın [ekran görüntüsünü](#) alarak şikayet dilekçesine eklemekte, ekran görüntüsünde adı veya profil fotoğrafı görünen kişi de şüpheli sıfatıyla soruşturmaya dahil edilmektedir. Aynı durum hukuk yargılamasında da yaygındır. Boşanma, nafaka, işçilik alacağı ve ticari uyuşmazlıklarda taraflar, iddialarını desteklemek amacıyla WhatsApp yazışmalarının veya sosyal medya sayfalarının ekran görüntülerini dosyaya sunmaktadır. Ekran görüntüsünün bu denli yaygın kullanılması, ona kendiliğinden bir ispat gücü tanındığı izlenimini doğurmaktadır. Oysa ekran görüntüsü, ispat edilmek istenen dijital verinin kendisi değil, o verinin belirli bir anda bir cihazın ekranında nasıl görüldüğüne ilişkin türev bir kayıttır. Bu yazıda ekran görüntüsünün hukuki niteliği, neden tek başına bir vakıyı ispata elverişli olmadığı ve Yargıtay uygulamasında hangi delillerle birlikte hükme esas alındığı incelenmektedir.

BÖLÜM II

Ekran Görüntüsünün Hukuki Niteliği

Türk hukukunda ekran görüntüsüne özgü bir ispat kuralı bulunmamaktadır. [5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanununun](#) 217. maddesi, ceza muhakemesinde delil serbestisi ilkesini benimsemekte, yüklenen suçun hukuka uygun biçimde elde edilmiş her türlü delille ispat edilebileceğini ve delillerin hakimın vicdani kanaatiyle serbestçe takdir edileceğini öngörmektedir. Hukuk muhakemesinde ise 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanununun 199. maddesi, belge kavramını geniş tutmuş, yazılı metin ve senetlerin yanında *"fotoğraf, film, görüntü veya ses kaydı gibi veriler ile elektronik ortamdaki veriler ve bunlara benzer bilgi taşıyıcıları"* da belge olarak kabul etmiştir. Bu düzenlemeler, ekran görüntüsünün yargılamaya sunulmasının önünde bir engel bulunmadığını göstermektedir. Ancak bir delilin dosyaya girebilmesi ile o delilin [tek başına bir vakıyı ispat edebilmesi](#) birbirinden farklı meselelerdir.

Ekran görüntüsünün ispat gücünü sınırlayan temel etken, kaydın kaynağı olan veriyle arasındaki mesafedir. Bir WhatsApp mesajı veya bir sosyal medya paylaşımı, ilgili platformun sunucularında ve tarafların cihazlarında gönderen hesap, gönderim zamanı, cihaz bilgisi ve bağlantı kayıtları gibi [üst verilerle](#) birlikte saklanmaktadır. Ekran görüntüsü ise bu verinin yalnızca görsel yüzeyini yansıtmakta, onu doğrulamaya yarayacak teknik bilgileri taşımamaktadır. Gedik, bu noktayı *"dijital delillerde delil niteliğinde olan ekrandan veya yazıcıdan alınabilen çıktı değil, bizzat dijital ortamdaki verinin kendisidir"* biçiminde ifade etmektedir (Gedik, s. 70). Yazar, Özkan'ın görüşünü aktararak ekran görüntüsü çıktılarının başka delillerle

desteklenmediği ve dijital doğrulama yapılmadığı sürece ancak delil başlangıcı niteliği taşıyabileceğini, tek başına hükme esas alınmaması gerektiğini belirtmektedir (Gedik, s. 71-72).

Ekran görüntüsünün yazıcı çıktısı olarak dosyaya sunulması bu sorunu daha da derinleştirmektedir. Dijital bir görüntü dosyası en azından oluşturulma tarihi, cihaz modeli ve düzenleme izleri bakımından adli bilişim incelemesine konu edilebilir. Kağıda aktarılmış bir görüntüde ise bu imkan da ortadan kalkmaktadır. Gedik, bu nedenle *"bir ekran görüntüsü yazıcı çıktısı üzerinden sahliliğin tespiti teknik olarak mümkün değildir"* tespitinde bulunmaktadır (Gedik, s. 77, dn. 60). Uygulamada şikayet dilekçelerine eklenen ve soruşturmanın tamamını şekillendiren belgelerin büyük bölümünün tam da bu nitelikte olduğu dikkate alındığında, sorunun yalnızca teorik olmadığı açıktır.

BÖLÜM III

Ekran Görüntüsünün Cevap Veremediği Sorular

Ekran görüntüsü, bir yargılamada cevaplanması gereken temel soruların hiçbirine kendi başına güvenilir bir cevap verememektedir. İlk soru, görüntüdeki içeriğin gerçek olup olmadığıdır. Günümüzde bir mesajlaşma uygulamasının arayüzünü birebir taklit eden sahte sohbet üreticileri, tarayıcının geliştirici araçlarıyla bir web sayfasındaki metni değiştirme imkanı ve görüntü düzenleme yazılımları herkesin erişimine açıktır. Yapay zeka destekli araçlar ise **inandırıcı sahte içerik** üretmeyi daha da kolaylaştırmıştır. Görsel olarak gerçeğinden ayırt edilemeyen bir ekran görüntüsünün sahte olup olmadığı, kaynağına ulaşılmadan anlaşılamaz.

İkinci soru, içeriğin gerçek olduğu kabul edilse bile onu kimin oluşturduğudur. Ekran görüntüsünde görünen ad, kullanıcı adı veya profil fotoğrafı, hesabın gerçekte kime ait olduğunu göstermez. Bir başkası adına sahte hesap açılması, başkasına ait fotoğrafların profil resmi olarak kullanılması ve gerçek bir hesabın ele geçirilmesi uygulamada sıkça karşılaşılan durumlardır. Hesabın şüpheliye ait olduğu kabul edilse bile, suçla konu içeriğin o kişi tarafından mı yoksa hesaba erişim sağlayan bir başkası tarafından mı oluşturulduğu ayrıca araştırılması gereken bir olgudur. Bu soru ancak IP adresi, erişim kayıtları, hesaba tanımlı telefon numarası ve cihaz incelemesi gibi teknik verilerle cevaplanabilir.

Üçüncü soru, içeriğin hangi bağlamda ve kimlere ulaştığıdır. Kırılmış bir ekran görüntüsü, yazışmanın öncesini ve sonrasını, mesajın silinip silinmediğini veya düzenlenip düzenlenmediğini göstermez. Bir sosyal medya paylaşımının ekran görüntüsü de paylaşımın herkese açık mı, yalnızca belirli kişilere mi açık olduğunu ortaya koymaz. Bu husus, örneğin **hakaret suçunun** alenen işlenip işlenmediği bakımından doğrudan cezanın miktarını etkileyen bir unsurdur. Son olarak ekran görüntüsü, içeriğin ne zaman oluşturulduğunu da güvenilir biçimde göstermez. Cihaz saati değiştirilebilir, uygulama arayüzündeki tarih ve saat ifadeleri de görüntü üzerinde düzenlenebilir.

BÖLÜM IV

Yargıtay Uygulamasında Ekran Görüntüsü

Yargıtay Hukuk Daireleri, elektronik verilerin ispat gücüne ilişkin ölçütü erken bir tarihte açık biçimde ortaya koymuştur. Yargıtay 2. Hukuk Dairesi, ilk derece mahkemesinin sosyal paylaşım sitesi yazışmalarının çıktılarına dayanarak boşanma kararı verdiği bir davada *"Elektronik ortamdaki fotoğraf, film, görüntü veya ses kaydı gibi veriler ve bunlara benzer bilgi taşıyıcılar, diğer delillerle desteklendikleri takdirde (...) hükme esas alınabilir. Bu veriler tek başına vakıaların ispatına yeterli değildir."* tespitinde bulunmuştur (Yargıtay 2. Hukuk Dairesi, 05.02.2014, E. 2013/19577, K. 2014/1926). Aynı kararda, yazışmaların davacı tarafından

eşinin dayısı yerine geçilerek oluşturulduğunun anlaşılması üzerine "Bu halde, sosyal paylaşım sitesi üzerinden yapılan görüşme kayıtları da vakıaların ispatında dikkate alınamaz (HMK md. 189/2)." denilmiş ve hüküm bozulmuştur. Karar, ekran çıktılarının hem tek başına yetersiz olduğunu hem de bizzat taraflarca üretilebilecek nitelikte olduğunu somut bir olay üzerinden göstermesi bakımından önemlidir.

Ceza Dairelerinin kararlarında ekran görüntüsünün değerlendirilme biçimi de aynı yöndedir. Yargıtay'ın [sosyal medya paylaşımlarına](#) dayanan mahkumiyet hükümlerini onadığı kararlarda ekran görüntüsünün tek başına değil, hesap sahipliğini ortaya koyan başka delillerle birlikte değerlendirildiği görülmektedir. Yargıtay 4. Ceza Dairesi, Cumhurbaşkanına hakaret suçundan kurulan bir mahkumiyet hükmünü onarken gerekçesinde "(...) suça konu paylaşıma ilişkin ekran görüntüleri, araştırma ve tespit raporu ile sanığın hesabın kendisine ait olduğu şeklindeki ikrarı karşısında mahkumiyetine (...) Mahkemenin takdir ve gerekçesi yerinde bulunmuş" ifadesine yer vermiştir (Yargıtay 4. Ceza Dairesi, 21.05.2026, E. 2024/2869, K. 2026/10064). Aynı Daire başka bir kararında da "Tüm dosya kapsamı, açık kaynak araştırma raporunda tespit edilen Facebook isimli sosyal paylaşım sitesinden yapılan suça konu paylaşımlara ilişkin ekran görüntüsü ile sanığın hesabın kendisine ait olduğuna ilişkin ikrarı karşısında, Mahkemenin takdir ve gerekçesi yerinde bulunmuş" değerlendirmesini yapmıştır (Yargıtay 4. Ceza Dairesi, 12.01.2026, E. 2025/6755, K. 2026/1065). Her iki kararda da ekran görüntüsünün yanında kolluk tarafından düzenlenen bir araştırma raporu ve sanığın hesabın kendisine ait olduğuna ilişkin ikrarı bulunmaktadır. Mahkumiyetin dayanağı ekran görüntüsü değil, bu delillerin bir araya gelmesiyle oluşan bütündür.

Yargıtay, hesap sahipliği ve paylaşım içeriği sabit olsa bile ekran görüntüsünün cevap veremediği unsurların ayrıca araştırılmasını aramaktadır. Yargıtay 4. Ceza Dairesi, sanığın hesabın kendisine ait olduğunu kabul ettiği ve paylaşımın ekran görüntüsünün dosyada bulunduğu bir hakaret davasında, hükmü "Sanığın Facebook isimli sosyal paylaşım sitesinde yer alan hesabından yaptığı paylaşımda, sayfasının herkese açık olup olmadığı, suça konu yorumun herkes tarafından görülme olanağı olup olmadığı tespit edildikten sonra, aleniyet unsurunun gerçekleşip gerçekleşmediği belirlenerek sonucuna göre 5237 sayılı Kanun'un 125/4. maddesinin uygulanıp uygulanmayacağına tartışılması gerektiğinin gözetilmemesi" gerekçesiyle bozmuştur (Yargıtay 4. Ceza Dairesi, 30.03.2026, E. 2024/2749, K. 2026/5817). Karar, ekran görüntüsünün paylaşımın kimlere açık olduğunu göstermediğini ve bu hususun ayrıca tespit edilmesi gerektiğini ortaya koymaktadır.

Hesabın ele geçirildiği savunması bakımından ise Yargıtay 16. Ceza Dairesinin bir kanun yararına bozma kararı dikkat çekicidir. Kararda aktarılan kolluk araştırma raporunda, açık kaynak araştırmasıyla elde edilen bilgilerin teyide muhtaç olduğu vurgulanmış ve "internetin yapısı gereği veriler/paylaşımlar üzerinde ekleme, çıkarma, değiştirme yetkisi bulunan kullanıcı/kullanıcıların tercihlerine göre verilerin değiştirilebilir nitelikte olduğu, çalışma yapılan sosyal medya hesabının ilgiliye ait olabileceği gibi sahte hesap olabileceği, başkaları tarafından ele geçirilmiş veya ilgilinin rızası dışında kullanılmış olabileceğinin de göz önünde bulundurulması belirtilmiştir". Daire, somut olayda iddianamenin iadesini hukuka aykırı bulmuş ve gerekçesini "İddianame kapsamına göre suç ettiği ileri sürülen paylaşımların yapıldığı sosyal medya hesabının kendisine ait olduğunu kabul eden şüphelinin hesabının başkaları tarafından çalındığını savunmakla birlikte bu konuda yasal her hangi bir başvuruda bulunmaması da nazara alındığında şüpheli hakkında kamu davası açılması için CMK'nın 170/2. maddesinde öngörülen yeterli şüphe oluşturacak delilin bulunduğu" biçiminde açıklamıştır (Yargıtay 16. Ceza Dairesi, 24.09.2020, E. 2020/5022, K. 2020/4894). Kararın bu yönü, hesabın ele geçirildiği savunmasının somut verilerle desteklenmesi gerektiğini göstermektedir. Ancak aynı kararda Daire, "eksik soruşturma sonucu yeterli suç şüphesi oluşturmayan

delillerle kişilere sanık sıfatı yüklenmesi, yargılama sonucunda beraat etmiş olsalar dahi hak ihlaline sebebiyet vereceği göz önünde bulundurulmalıdır" tespitine de yer vermiştir. Bu tespit, şüphelinin hesap sahipliğini kabul etmediği ve dosyada ekran görüntüsünden başka bir delilin bulunmadığı hallerde yeterli şüphenin oluşmayacağını açıkça ortaya koymaktadır.

BÖLÜM V

Ekran Görüntüsü Hangi Delillerle Desteklenmelidir?

Ekran görüntüsünün ispat değerini artıran yol, onu kaynağındaki veriye bağlamaktır. Ceza muhakemesinde bu bağlantı, öncelikle CMK m. 134 uyarınca şüphelinin kullandığı bilgisayar ve cep telefonu gibi [cihazlarda arama yapılması](#), kayıtların kopyalanması ve [adli bilişim incelemesine](#) tabi tutulması yoluyla kurulmaktadır. Mesajın gönderildiği veya alındığı cihaz üzerinde yapılan inceleme, yazışmanın gerçekten bulunup bulunmadığını, silinip silinmediğini ve hangi hesaptan gönderildiğini ortaya koyabilmektedir. Mağdurun cihazı da bu kapsamda incelenebilir. Mağdurun telefonundaki orijinal yazışmanın kolluk tarafından bir tutanakla tespit edilmesi, yalnızca ekran görüntüsünün sunulmasından çok daha güçlü bir delil niteliği taşır.

Sosyal medya paylaşımlarında ise hesabın kime ait olduğunun tespiti için açık kaynak araştırması tek başına yeterli kabul edilmemelidir. Hesaba erişimde kullanılan [IP adreslerinin](#), bu adreslerin abonelik bilgilerinin ve hesaba tanımlı telefon numarası ile e-posta adresinin ilgili platformdan ve internet servis sağlayıcılarından temini, hesap sahipliği bakımından en belirleyici delillerdir. Yurt dışında yerleşik platformlardan bu bilgilerin temini çoğu zaman adli yardımlaşma yolunu gerektirmekte ve zaman almaktadır. Ancak bu güçlük, ispat yükünü hafifletmez. Aksine kolluk ve Cumhuriyet savcılığının dosyadaki diğer verileri daha özenli biçimde değerlendirmesini gerekli kılar. Tanık beyanları, şüphelinin ikrarı, taraflar arasındaki ilişkiyi gösteren başka yazışmalar ve paylaşımın içeriğindeki ayırt edici bilgiler de ekran görüntüsünü destekleyen deliller arasında yer alabilir.

Delilin kaybolma tehlikesi bulunan hallerde mağdurun da atabileceği adımlar vardır. [1512 sayılı Noterlik Kanununun](#) 198/A maddesi, noterlerin elektronik ortamdaki durum, görüntü, işlem veya benzeri her türlü verinin tespitini yapabileceğini öngörmektedir. Noter tarafından yapılan elektronik tespit, içeriğin belirli bir tarihte belirli bir adreste bulunduğunu resmi bir belgeyle ortaya koyduğundan, kişinin kendi aldığı ekran görüntüsüne göre çok daha güvenilirdir. Bunun yanında içeriğin bulunduğu bağlantı adresinin, paylaşım tarihinin ve hesabın kullanıcı adının kayıt altına alınması, cihazdaki orijinal yazışmanın silinmeden saklanması ve şikayetin gecikmeksizin yapılması, delilin sonradan doğrulanabilmesi bakımından önem taşımaktadır.

BÖLÜM VI

Savunma Bakımından Değerlendirme

Ekran görüntüsüne dayanan bir suçlamayla karşılaşan kişi bakımından ilk aşama, dosyada ekran görüntüsünden başka hangi delillerin bulunduğunun belirlenmesidir. Dosyada yalnızca mağdurun sunduğu bir ekran görüntüsü varsa, hesap sahipliğine ilişkin IP ve abonelik araştırması yapılmamışsa ve şüphelinin cihazı incelenmemişse, yeterli şüphenin olduğundan söz edilemez. Bu eksiklik soruşturma aşamasında ek delil toplanması talebiyle, kovuşturma aşamasında ise orijinal verinin dosyaya getirilmesi, bilirkişi incelemesi yapılması ve teknik verilerin ilgili kurumlardan istenmesi talepleriyle ileri sürülmelidir. Şüpheden sanık yararlanır ilkesi, ekran görüntüsünün sahipliği veya içeriğin kim tarafından oluşturulduğu konusunda giderilemeyen bir şüphe kalması halinde de uygulanır.

Bununla birlikte Yargıtay 16. Ceza Dairesinin yukarıda aktarılan kararı, hesabın ele geçirildiği veya sahte olduğu yönündeki savunmanın soyut biçimde ileri sürülmesinin yeterli görülmediğini göstermektedir. Hesabın ele geçirildiği iddia ediliyorsa, platforma yapılan bildirimler, şifre sıfırlama kayıtları, hesaba yabancı cihazlardan yapılan girişlere ilişkin uyarılar ve varsa bu konuda yapılmış şikayet savunmayı somutlaştıracak verilerdir. Sahte hesap iddiasında da kişinin kendi gerçek hesabının, kullandığı telefon numarasının ve e-posta adresinin dosyaya bildirilmesi, karşılaştırma yapılabilmesine imkan sağlar. Savunmanın bu verilerle desteklenmesi, ekran görüntüsünün doğrulanması yükümlülüğünü yeniden iddia makamına yöneltecektir.

Hukuk yargılamasında da benzer bir yaklaşım benimsenmelidir. Karşı tarafça sunulan ekran görüntüsünün gerçekliğine açıkça itiraz edilmesi, yazışmanın orijinalinin bulunduğu cihazın incelenmesinin talep edilmesi ve gerektiğinde bilirkişi incelemesi istenmesi, ekran görüntüsünün tek başına hükme esas alınmasının önüne geçecektir. Yargıtay 2. Hukuk Dairesinin yukarıda aktarılan kararında görüldüğü gibi, taraflarca oluşturulan yazışma görüntüleri [HMK m. 189/2](#) kapsamında hukuka aykırı delil niteliği de taşıyabilir.

BÖLÜM VII

Sonuç

Ekran görüntüsünün tek başına delil değeri taşımamasının nedeni, ispat edilmek istenen vakıa ile arasındaki bağın ekran görüntüsünün kendisiyle kurulamamasıdır. Görüntü bir içeriğin var olduğunu ileri sürer, ancak bu iddiayı doğrulayacak veriyi taşımaz. Bu nedenle ekran görüntüsü ceza ve hukuk yargılamasında yok sayılmaz, fakat bir delil başlangıcı olarak kalır ve ispat gücünü kendisinden değil, onu kaynağa bağlayan cihaz incelemesi, hesap sahipliğine ilişkin teknik kayıtlar, noter tespiti, tanık beyanı veya ikrar gibi delillerden alır. Yargıtay kararlarında mahkumiyetin dayanağı olarak ekran görüntüsünün değil bu delillerin gösterilmesi de bundan kaynaklanmaktadır.

Bu sonucun uygulamadaki karşılığı, ekran görüntüsüne dayanan her dosyada sorulması gereken sorunun görüntünün ne gösterdiği değil, görüntüyü hangi delilin doğruladığı olmasıdır. Bir içeriği delil olarak kullanmak isteyen kişi ekran görüntüsü almakla yetinmemeli, orijinal yazışmayı silmeden saklamalı ve gerektiğinde noter tespitine başvurmalıdır. Ekran görüntüsüne dayanan bir suçlamayla karşılaşan kişi bakımından ise dosyada bu doğrulamayı sağlayan bir delil bulunmuyorsa, ne kamu davası açılması için gereken yeterli şüphe ne de mahkumiyet için gereken kesinlik oluşmuştur. Hakaret, tehdit ve şantaj gibi [internet üzerinden işlenen suçlarda](#) ve [siber güvenlik suçları](#) kapsamındaki yargılamalarda bu doğrulamanın yapılıp yapılmadığının denetlenmesi adli bilişim bilgisi gerektirdiğinden, [dijital delil](#) hukukuna hakim bir [bilişim avukatı](#) veya [bilişim suçları avukatından](#) destek alınması belirleyici olacaktır.

EK

Kaynaklar

1. Yargıtay 2. Hukuk Dairesi, 05.02.2014, E. 2013/19577, K. 2014/1926.
2. Yargıtay 4. Ceza Dairesi, 21.05.2026, E. 2024/2869, K. 2026/10064.
3. Yargıtay 4. Ceza Dairesi, 30.03.2026, E. 2024/2749, K. 2026/5817.
4. Yargıtay 4. Ceza Dairesi, 12.01.2026, E. 2025/6755, K. 2026/1065.
5. Yargıtay 16. Ceza Dairesi, 24.09.2020, E. 2020/5022, K. 2020/4894.

6. Dođan Gedik, Biliřim Suçlarında IP Tespiti ile Ekran Görüntüleri Çıktılarının İspat Deęeri, Biliřim Hukuku Dergisi, C. 1, S. 1, 2019, s. 51-84.

Çevrimiçi sürüm: <https://burakucuncu.com.tr/ekran-goruntusu-delil-degeri>